नोप् ताककोङ् पूरण्याख्याय्उम्रक्तविकारार्थणित् तं जातिस्वाङ्गेप् त्व् अ-
मानिनि ॥ १२ ॥

ऊबन्तं तस्याकस्य वा केन ककारोङ् पूरणीत्यान्तं संज्ञाभूतम् इम्उम्-
रक्तार्थविकारार्थवर्जं णित्तान्तं च पुंवद्भ स्यात् । जातिस्वाङ्गे विहिते-
बन्तं तु मानिनीवर्जे ।

पूरणीप्रियामनोज्ञासुभगादुर्भगाक्षान्ताकान्तावामनावामाचपलाबालासमास-
चिवातनयादुहितृस्वाकल्याणीभक्तौ ॥ १३ ॥

एषु परेषु पुंवद्भ स्यात् ।

गवाबादेः स्वो ऽन्ते गौण्ये ऽनीयसः ॥ १४ ॥

अन्ते स्थितस्य गोर् आप ईप ऊपश् च स्वः स्यादप्रधानत्वे सति । न
त्व् ईयसः । शीतगुः । ध्वस्तमायः । कालतनुः । ईयसस्तु बहुप्रेयसी ।
ऊबादेस्तु वामोरूभार्यः । रसिकाभार्यः । पाचिकाभार्यः । षष्ठीजायः ।
दत्ताजायः । मैथिलीभार्यः । ब्राह्मणीभार्यः । सुकेशीभार्यः । अमानिनि
किम् । ब्राह्मणमानिनी । युमादेस्तु वैयाकरणभार्यः । सौवश्वभार्यः ।
काषायकन्थः । हैममुद्रिकः । पूरण्यादौ तु ।

हे पूरणीप्रमाणीभ्याम् अः ॥ १५ ॥

आभ्याम् अः स्याद् हे । ययोर्लोपो ऽयुक्तौ पौ । कल्याणीपञ्चमा रा-
त्रयः । कल्याणीप्रियः । मुख्यात्र पूरणी । ग्राह्या तेन ।

द्यृतः कः ॥ १६ ॥

दीसंज्ञकाद् ऋदन्ताच्च कः स्याद् हे । कल्याणीपञ्चमीकः पक्षः ।
रात्रिः पूरणी वाच्या चेति पूर्वत्र मुख्यत्वम् । स्त्रीप्रमाणः ।

सहः सो वा ॥ १७ ॥

सहस्य हे सः स्याद्वा । सह मात्रा वर्तते यः । असौ समातृकः । स-
हमातृकः ।